

PREMI LLEGIM CIÈNCIA (PLLC) (2015/16)

TERTÚLIES DE LITERATURA CIENTÍFICA (TLC)

Relats de la Categoria 1 (3r d'ESO).

Modalitat A

Resposta a la pregunta: Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de *Brahe* i *Kepler*

<http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

Julita Oliveras - julita.oliveras@uvic.cat

Coordinadora del programa Ciència i Societat - Difusió d'activitats científiques – UST - UVic:

- Projecte del Mercat de Tecnologia d'Osona - UVic - <http://mon.uvic.cat/mdt/>

- Projecte de les Tertúlies de Literatura Científica (TLC) - UVic - <http://mon.uvic.cat/tlc>

Olfat Khannous - olfat.khannous@uvic.cat

Becària del Programa Ciència i Societat - Difusió d'activitats científiques – UST - UVic

Participació en el projecte de les TLC - UVic:

Josep Ayats - josep.ayats@uvic.cat

Jordi Solé - jordi.sole@uvic.cat

Atenea Malmierca – atenea.malmierca@uvic.cat

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

ÍNDEX : 18 relats

Pseudònim	Pàgina
ARIS	1
CORDES DE CIÈNCIA	2
FICCIÓ	3
GREEN	4
HOPE	5
JOAN PAU II	6
JTR	7
LAMI	8
LETINS	9
MOLÈCULA	10
MOONLIGHTBAE	11
MR BLACK	12
ÓS ROSA	13
RED COAT	14
ROMA	15
TYRION	16
RUHON	17
SUSA	18

Novel·la:

GIL, M. Pilar. **Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada**. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Avui, Tycho Brahe ha mort. Ens hem aixecat tots a l'hora de sempre per anar a esmorzar, i ell que sempre és el primer a estar a taula no ha aparegut. A ningú no li ha semblat estrany, ja que ahir es va aixecar de taula disculpant-se, dient que es trobava malament i que s'anava a la seva cambra. Jo no m'ho vaig creure pas, perquè, abans de disculpar-se el vaig veure distret mirant una nota que sortia de sota el seu plat. I aleshores va ser quan va marxar. Estic segura que era la nota d'algú, alguna urgència, però que per alguna estranya raó ningú ho podia saber. He decidit investigar a fons seva mort, i és per això que he de trobar la nota.

Estic repassant els llocs i espais per on va passar abans de morir, però no trobo res. He acabat a la cambra de Brahe, allà on descansa el seu cos immòbil sobre el llit, com aquest matí. Hi ha moltes versions de com ha mort: hi ha gent que diu que ha sigut a causa del mal de panxa que tenia ahir per la nit, altres diuen que l'han matat i que ha sigut en Kepler, per robar-li els seus informes i càlculs. L'estic mirant atentament i... espera! A la butxaca sobresurt alguna cosa. Amb una mica d'angúnia m'apropo. És la nota que vaig veure. La llegeixo atentament:

"T'he posat aquesta nota sota el plat, perquè acudeixis a la teva cambra, porto dies esperant parlar amb tu i sembla que m'evites. És qüestió de vida o mort. Si no vénis, n'hi haurà conseqüències. Tenim un assumpte pendent. No li diguis a ningú res d'això si no vols empitjorar-ho tot. _____ -K"

Kepler mai diria res així. Però és la seva inicial i l'única pista que tinc. Estic quieta, observant el cos d'en Tycho. Al coll... Hi ha marques d'una corda. Va ser assassinat! I probablement ofegat amb una corda. La busco, i sense gaire esforç la trobo dins un calaix. Confirmat. Algú el nom del qual comença per K va citar en Brahe a la seva cambra; la persona misteriosa l'esperava i, un cop va arribar, el va ofegar amb la corda i el va deixar allà sobre el llit. Són massa coses en un dia, prefereixo descansar. Encara que no puc... qui el pot haver mort? Penso en el sopar, en les persones que hi havia a taula.

Ja està. Totes les persones que hi havia a taula no podien haver-lo matat, perquè ningú no es va aixecar de taula. I Kepler estava allà. Això em dóna moltes pistes per donar aquest cas per tancat. La persona que el va matar, hauria de tenir amb ell molta confiança per ser capaç de parlar-lo d'aquella manera com ho feia a la nota. També, és una persona que té un nom amb K. Una persona que no es va presentar al sopar... Kirsten, la seva dona. És una bogeria, que una noia tan humil com ella que comparteix vuit fills amb ell l'hagi mort. Però així és. És l'única persona que reuneix les característiques. M'aixeco a escriure tot el que he esbrinat per poder-ho explicar i em trobo una nota.

"Mai hagués pensat que una noia tan menuda com tu, pogués arribar a descobrir-me. Havia pensat que si algú ho feia seria una persona més intel·ligent... Però m'equivocava. T'he vist a la cambra d'en Tycho, llegint la nota i buscant la corda. De seguida he sabut que vaig fer malament deixant la nota, però ja era massa tard. Estaves a punt de saber la veritat, i ara que ja ho saps t'explico els meus motius: sempre he sigut una noia humil, sense gaires diners i ell amb els seus descobriments sempre va estar un home admirat, mentre jo només cuidava els nostres fills. Vaig decidir robar-li els seus informes per tenir jo el mèrit, però ell es va assabentar i des d'aleshores o els amagava o els portava al damunt. Per sopar sabia que els portaria amb ell, així que vaig quedar per prendre-los-el. La meua intenció mai va ser matar-lo, però els agafava amb tanta força que no vaig tenir més remei. Quan per fi vaig tenir els documents, vaig fer una ullada i vaig veure que només eren esborranys, que m'havia enganyat. En fi, tot s'havia espatllat, i més quan tu vas voler investigar la seva mort. Va ser aquí quan vaig saber que havia de fugir. Quan llegeixis això, jo ja seré lluny, a un lloc on mai em trobareu. Fins mai. _____ -K"

Pseudònim: **Aris**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Aquelles petites flors grogues no em deixaven aclucar ull durant la nit. Seria la clau per resoldre el misteri, o tan sols algú havia volgut presentar el seus respectes cap al difunt? Volia confiar en que havia mort per causes naturals, però no podia deixar-ho així: havia d'estar-ne segura. He revisat la llista de comportaments estranys que havia fet feia uns dies. Un impuls per revisar l'armariet, on hi havien metzines i altres substàncies, s'ha apoderat de mi. Malauradament ja no tenia en la meua possessió la clau per obrir-lo. He preferit continuar pensant en altres possibles sospites, abans de malgastar les poques forces que em quedaven després d'una nit en vetlla. Decidida a acabar amb la incògnita que no em deixava dormir; vaig anar a parlar amb la Regina, potser ella tindria alguna idea.

- Hola Nat!- m'ha respost ella després d'obrir-me la porta.- Passa, diga'm, què vols? Et veig alterada- em diu ella abans que pugui dir res.

Semblava que pressentia el que li anava a qüestionar. La seva mirada era buida i desconfiada, diferent a l'habitual. Just quan em disposava a exposar-li el meu dilema, he vist un flascó petit dins la vitrina de la seva tauleta de nit. M'hi he acostat sense aixecar sospites, dient que volia seure i, ella m'ha assenyalat el llit com el lloc indicat per reposar-hi una mica. Sens dubte, contenia metall viu que, segons l'apotecari, era l'eina de l'enverinament. Sortint de la gravetat de la situació, he intentat no expressar la meua sorpresa davant seu, perquè no hi hagués sospites del que pensava i no pogués acabar malparada.

- Em podries deixar un vestit?- li he dit amb un fil de veu.- He d'anar a la ciutat a buscar uns unguents- li he deixat anar com a excusa.

De seguida que he sortit, m'he dirigit cap a la torre dels alquimistes per a parlar-ne amb l'apotecari. Un cop als jardins imperials, li he explicat les meves cavil·lacions sobre la possible assassina. Tant ell com jo estàvem segurs que era ella, de qui menys m'ho esperava, la persona responsable de la mort del mestre Tycho.

De nou a l'habitació de la Regina, s'ha alegrat de tornar-me a veure i m'ha preguntat sobre la meua ràpida fuga. Tot seguit, ha aparegut l'apotecari amb en Kepler; li hem explicat tot el que havia passat i que no podia viure en aquella casa, per la seguretat dels integrants d'aquesta. Volíem explicacions, un per què.

- En Brahe s'emportava tots els mèrits, no deixava al meu padastre les seves anotacions per poder progressar i arribar al seu nivell. Era injust!- ha esclatat enfurismada.- Ell és igual o millor que en Brahe, s'ho mereixia tot!- després d'una petita pausa va continuar- Volia poder arribar a tenir poder, i l'única manera era aquesta, si estava supeditada al mestre Tycho.

Les flors no hi tenien res a veure, tot havia estat una lluita pel poder. Podia marxar tranquil·la de Praga, amb el meu amor: l'apotecari.

Pseudònim: **Cordes de ciència**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

I de sobte, em vaig despertar, vaig obrir els ulls i em vaig trobar sola a la meva cambra. No hi havia ningú, em trobava estirada al meu llit, tenia un aspecte horrorós i estava ben suada, com si hagués estat protagonista d'alguna història de por. Em vaig aixecar amb paüra, em sentia desorientada i no tenia ni idea del que podria passar quan sortís de la meva habitació. Vaig estar uns minuts estirada al llit, pensant, pensant en què estava passant. Crec que tinc febre -vaig pensar.

Quan estic disposada a aixecar-me o faig i em dirigeixo cap a la porta, sento la casa freda i no sóc capaç d'evitar un calfred al sortir de l'habitació, camino durant uns instants i de sobte no puc creure el que els meus ulls estan veient, per moments em quedo pàl·lida i sense respiració, era impossible el que estava veient, em refrego els ulls i tot segueix igual, abans de poder dirigir cap paraula, escolto unes veus que em parlen:

-Nat! Per fi t'has despertat! Ens tenies preocupats, ens pensàvem que ja mai més obriries els ulls. - Em diu Kepler amb un somriure en la cara.

-Oh déu meu! Pensava que ens deixaves; quan et vas donar aquell cop tan fort amb la punta de la taula i directament vas acabar inconscient pensava que ja no despertaries mai. - Comenta el mestre Brahe.

- Espera espera, Brahe? Com es possible que estiguis aquí si vas ser assassinat per en Jepp!? - Dic espantada.

Brahe i Kepler fan cares estranyes, abans de que poguessin articular paraula els hi vaig explicar tot el que havia passat amb pèls i senyals.

-Estimada Nat, tot el que ens acabes d'explicar és un somni, no ha passat res, tot és fruit del cop fort que et vas donar i que vas quedar immediatament inconscient, has estat en coma durant uns quants dies.

Estic horroritzada i contenta a la vegada, estic feliç perquè tot ha sigut un somni i el mestre Tycho Brahe segueix viu, però en part, estic horroritzada pel que m'ha passat, no recordo res.

Brahe i Kepler segueixen parlant de l'univers, impactada pel que acabava de passar, em retiro a la meva habitació.

Pseudònim: **Ficció**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. ***Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada***. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

- El llop està disfressat d'ovella; no et fiïs d'ella.

Després d'aquestes paraules, el seu rostre ha mostrat la pau i la serenitat que acompanyen la fi del patiment. En Jepp, el petit bufó, ha mort després de fer un últim intent per somriure.

Encara que una part de mi se senti lliure, ja que el patiment ha marxat de les nostres vides, per l'altra em sento trista; he perdut una persona que al llarg de la meua vida ha influït molt i ara obro els ulls i no hi és.

Després de la cerimònia que hem celebrat en reconeixement del bufó, no m'he pogut treure del cap les últimes paraules que va deixar anar :

- El llop està disfressat d'ovella; no et fiïs d'ella.

En aquell moment no li vaig donar importància, ja que estava massa ocupada plorant-lo. Ara m'he adonat que totes les insignificants frases que deixava anar en moments inesperats tenien el seu sentit ...només havies de veure-ho de la mateixa manera que aquells petits ulls ho veien. Aquelles últimes paraules que va pronunciar al meu davant eren la clau del problema que no m'havia deixat dormir durant aquests últims 4 anys; el petit bufó m'estava dient que una noia havia estat l'assassina del mestre, una noia que tots aquests anys s'havia disfressat de víctima, però aquesta noia qui era? No crec que cap noia que envoltava a Tycho en la seva vida quotidiana tingués cap motiu per deixar-lo fora de joc amb només 58 anys. Sé que en Jepp no em culpava a mi com la causant de la mort del mestre però tinc els meus dubtes, ja que cap noia tret de mi havia fet algun acte que significués la seva mort. Jo li vaig donar la triaga de Venècia.

Després d'estar tota la nit en vetlla pensant amb les paraules d'en Jepp, m'he dirigit decidida a la seva cambra; he investigat una mica entre les seves coses, entre elles he trobat un diari, un diari del dia a dia de la Barbara, amb unes pàgines marcades. Me les he llegides. M'ha caigut l'ànima als peus en llegir aquelles pàgines; aquella dona havia matat al mestre, es veu que el mestre i el seu home, a part de companys d'ofici, estaven enamorats i la dona en adonar-se de que el seu home li era infidel, va decidir acabar amb tot allò, matant-lo.

Ja no vull saber si aquests sentiments entre el mestre i Kepler eren reals, o si havien sigut paranoies de la seva dona, en tot cas no he dubtat ni un segon més, he fugit d'aquest passat.

Pseudònim: **Green**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Dilluns, 17 de gener de 1605

Camí a casa.

Al costat de l'Alquimista, en aquell espai petit, on es respirava la calma dels pensaments adormits, sota les estrelles, vaig pensar en la meua vida. No en els esdeveniments que l'havien canviat recentment, sinó en tot allò que recordava des que havia après a recordar. Vaig mirar el cel a través d'una petita escletxa a la tela, i vaig comptar les estrelles que veia... i per cada estrella una persona i un record, una cosa que m'havia fet com la Nat que sóc ara.

Llavors vaig recordar la primera lliçó que em va ensenyar el mestre Tycho, quan vaig dir-li que volia aprendre a fer fum i després de riure dolçament, potser per la meua expressió tímida o per la resposta clara que havia deixat anar com un remug; va inclinar el cos fins que vaig poder veure els seus ulls seriosos i el nas metàl·lic i punxegut. Em va posar les mans a les espatlles menudes:

- Així que vols aprendre... I a fer fum...fum. Va prémer els llavis com quan pensava alguna cosa important.- Et diré un secret, però no el pots dir a ningú.

Vaig assentir ràpidament. El seu rostre es va engrevir.

- No has de deixar que res et prengui la curiositat, i l'has de guardar ben fort a dins del cor i dur-la fins al final i així podràs aprendre tot el que vulguis.

Vaig guardar aquelles paraules per sempre.

Una ràfega d'aire fred va fer voleiar l'obertura i em va despertar una mica. La lluna brillava en quart creixent i insinuava la seva majestuositat.

Llavors ho vaig saber. No podia, era incapaç d'enterrar la meua curiositat.

Epíleg.

Havia oblidat l'olor del mar i la sensació de la sal sobre la pell. Del color pur de les flors de la pomera al perfum dolç de les minúscules flors grogues que creixien arreu. Ara que ja no hi ha ningú des de fa anys, sembla que n'hi ha menys, com si haguessin mort d'enyorança, però qui ha viscut aquí pot trobar-les, amagades discretament, recordant eternament l'olor d'uns dies feliços.

Quan vam arribar al nostre destí vaig confessar a l'Alquimista el que pretenia i ell alhora em va confessar que no pretenia abandonar-me i em seguiria fins a Hven. Vam tardar unes llunes, però estem aquí.

M'he girat, i he observat el castell, no sé ben bé com ho faré, però sé que no vull que mori. Tornarà a renéixer i amb ell potser els dies feliços que recordo. He buscat la seva mirada, i ell m'ha regalat un somriure. Tinc un bon pressentiment, la conjunció de la Lluna i Saturn ara ho indiquen, però jo ho sento.

Pseudònim: **Hope**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Després de la mort d'en Jepp tot es va tornar fosc. Kepler no estava tan alegre i no feia tantes observacions com sempre, la Regina estava rara i la senyora Bàrbara dormia tot el dia. Semblava que tot havia canviat, però alguna cosa em deia que no era per la mort d'en Jepp. Al dia següent, en llevar-me, vaig anar al laboratori i vaig trobar una escena que no oblidaré mai. Tots els meus recipients amb substàncies, els meus llibres, els meus perfums, tot estava tirat per terra. I alguna cosa em mullava els peus: era una barreja blavosa de líquid, no sabia dir el què. A simple vista, però, tot semblava una destrossa, però amb els meus ulls, que sabien on era cada cosa abans que passés aquesta catàstrofe, vaig veure totes les substàncies per terra excepte el mercuri. El pot petitó on hi guardava el mercuri no hi era, ni trencat, ni amb mig contingut vessat pel terra. Ràpidament vaig pujar a dalt per anar-ho a dir tot a la senyora Bàrbara i a avisar en Kepler, però en comptes d'això, vaig trobar a la Regina d'esquenes, immòbil. Contemplava una figura inerta al terra. La senyora Bàrbara estava al terra, quieta, amb els ulls i la boca ben obertes. La Regina contemplava immòbil, amb semblant aterrit, la seva mare, o el que quedava d'ella. Va arribar Kepler, i va contemplar aquella escena macabra amb ulls sorpresos, després amb terror, i finalment amb plor. Quan vam ser capaços de reaccionar, vam cridar un metge perquè examinés el cos de la senyora Bàrbara, que no tenia ni sang ni una rascada en tot el cos. Més tard, quan tot Praga s'havia assabentat de l'assassinat de la senyora Bàrbara, van descobrir el que havia passat en el meu laboratori. En un principi tothom buscava el culpable, fins que vam arribar rumors que jo havia assassinat la senyora Bàrbara. Ni Kepler, ni Regina, ni els habitants del castell es van creure aquella ximpleria. Altres rumors assenyalaven a Kepler, altres a la Regina, i altres a en Jep;, tots iguals de ximplers. El dia de l'enterrament vaig poder observar l'apotecari, a primera fila, al costat de la Regina. Quan es va adonar de la meua presència, em va dir que el seguís. Un cop fora el cementiri, em va dir que fugís de la ciutat, lluny, on no em reconeguessin. I al dia següent, així hi vaig fer. Em va dur ell, tan elegant com sempre. Érem a dins de la carrossa, li vaig demanar cap a on ens dirigíem, i va dir amb veu esgarrifosa i amorosa alhora, que anàvem més enllà, per sobre dels núvols. De sobte va començar a parlar de l'amor i a fer especulacions i finalment va dir que m'estimava. Els meus llavis es van acostar als seus, i un centelleig, un raig de llum, em van fer veure mercuri a les seves mans. Vaig reaccionar tard, i em va fer fora d'aquest món de la mateixa manera que ho va fer amb la senyora Bàrbara i amb Tycho Brahe.

Pseudònim: **Joan Pau II**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

He tornat al palau Curtius per esbrinar més coses sobre la mort d'en Tycho. He trobat una carta a la seva habitació de quan ell estava malalt. En la carta escrita pel Rei Cristià IV de Dinamarca li diu a l'Erik que en Tycho Brahe ha de morir.

La carta diu així:

Il·lustríssim Erik Brahe,

Li envio aquesta carta perquè vostè que és el meu home predilecte i que sempre li confio les missions més arriscades m'ha de fer un encàrrec, ha de fer fora d'aquest món per guanyar-se encara més la meua confiança, al seu parent llunyà Tycho Brahe perquè va contra les nostres ideologies i pensaments. Jo no sóc com el meu pare Frederic II que en pau descansi, no hi crec en el model que el Sol és el centre de l'univers exceptuant la Terra, i que el Sol, sí gira al voltant d'ella. Jo només crec en el sistema de Ptolemeu i en Tycho ha anat massa enllà. A més ara corren rumors que la meua mare, la reina Sofia, ha mantingut afers amb en Tycho i això no ho puc permetre per la memòria del meu pare. Ara ja em molesta, em fa nosa i per aquest motiu l'has de fer desaparèixer.

Rei Cristià IV de Dinamarca

Per tant, l'assassí va ser el seu parent llunyà. Ara entenc per què l'Erik em va dir que marxés de Praga. Em volia fer fora perquè així no pogués investigar la mort del meu mestre. He tornat al Collegium Vencezlavi i he cridat la Regina per explicar-li-ho tot. Perquè, quan vaig tornar, ella m'havia demanat que investigués la mort d'en Tycho. Ella m'ha donat les gràcies i m'ha preguntat si el seu padastre corre perill. Li he dit que en Kepler s'ha guanyat el respecte de molta gent d'aquí i que ell no té cap relació amb Dinamarca i que, per tant, es troba fora de perill. També li he fet saber a la Regina que marxaré d'aquí uns dies.

He anat al meu recambro per escriure-li una carta a l'apotecari dient-li que marxaré cap a Dinamarca al cap d'uns dies per parlar amb l'Erik Brahe.

Estic de camí a Dinamarca amb l'apotecari que finalment es va decidir a venir amb mi, tot i que ell no estava d'acord d'anar-hi perquè per ell és massa perillós per mi, però em va veure amb tanta decisió que va accedir-hi per fer-me costat.

Hem arribat a Copenhagen (Dinamarca) i l'apotecari ha anat a preguntar a una senyora si sap on viu l'Erik Brahe. Ella ens ha dit que l'Erik havia mort fa un mes per una malaltia. I que havien dut el seu cos al seu país d'origen (Suècia), però que tenia una casa a trenta minuts del castell de Rosenborg.

Quan l'àvia ha dit que l'Erik Brahe va morir he notat i he sentit que la mort del meu mestre, en Tycho Brahe havia estat venjada.

En arribar a la casa vam veure que no hi havia ningú, i hi vam entrar. La casa semblava que havia estat abandonada. Però al costat del llit hi havia el diari de l'Erik. En llegir el diari, vaig veure que es mostrava penedit d'haver-lo matat i que es va veure obligat a fer-ho per guanyar poder i el respecte del rei. No obstant, no li va servir per a res.

Ara jo, Kara Nox, puc dir que he resolt el misteri de la mort del meu mestre, el misteri de la mort d'en Tycho Brahe.

Pseudònim: **JTR**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

El carro anava atapeït. Ja havia dit adéu a la Regina, però en l'acomiadament se'm va passar pel cap la idea que aquest seria definitiu, com si mai més la tornaria a veure. També m'he acomiadat de l'apotecari desitjant-nos bona sort mútuament, encara que una part del meu cor es moria per dir-li: "t'estimo i el meu cor bateja més fort que mai quan estic amb tu". Al final vaig decidir intentar oblidar aquests pensaments que m'amoinaven, només volia descansar i deixar enrere el món. De sobte, el carro es va aturar bruscament, el carreter va anar a parlar amb una gran multitud de gent que es trobava en mig del camí bloquejant el pas. Després, va tornar amb un feix de tàlers amagats dins la seva bota esquerra, d'un moment a l'altre es va apropar l'aglomeració de gent que va començar a sacsejar el carro. Em van treure fora on em van llançar pedres arrodonides del terra, dient-me: "Bruixa! Bruixa! Assassina!"

A continuació em van portar al centre de la plaça principal a sobre d'un altar. Em van lligar a un gran tronc de fusta fent-me mal als canells mentre em deien que em culpaven de la mort del mestre Tycho i de bruixeria, per tant em van dir que em cremarien viva per tal de salvar la meua ànima del dimoni. Mentre estava allà vaig reconèixer l'apotecari entre la multitud sense saber què fer, ja que no podia fer res per evitar la meua mort. De cop i volta van encendre la palla i es va començar a formar la foguera.

Vaig començar a suar, se'm dificultava la respiració, quan el foc va entrar en contacte amb la meua pell vaig xisclar un crit esgarrifós de dolor. La pell se m'irritava de les cremades, m'asfixiava pel fum del qual s'havia omplert els meus pulmons i la carn se'm carbonitzava en el foc. Al final va haver-hi un moment que ja no vaig sentir dolor, havia arribat la meua hora, el moment que tothom temia, en aquell instant vaig recordar tota la meua vida, el mestre Tycho, la Regina, el Logomontanus, l'apotecari, ... Vaig sentir ràbia al recordar al Jeff, per la seva culpa anava a morir per una injustícia i tal i com ho havia predit el príncep ningú em creia. La meua vida havia valgut la pena?

Finalment el vaig mirar per última vegada, per acomiadar-me, on vaig observar que li penjava una llàgrima de la seva galta, una llàgrima d'impotència i tristor. Aleshores vaig poder llegir en els seus llavis la paraula, t'estimo. Només va caldre això perquè el meu cor és comencés a accelerar, bategant per ell els meus últims segons d'existència fins que es va aturar.

Pseudònim: **LAMI**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

No ho entenc. A hores d'ara encara no sóc capaç d'albirar on vaig errar. Ho tenia tot estudiat meticulosament. La planificació, extremadament complexa però al mateix temps sabuda de cap a peus. No era senzill, això és obvi. Havia de tenir en compte els llocs, els dies i les hores on era vista en públic, les persones amb qui havia conversat, i els temes tractats. Qui em lliurà l'idea per provar la meua innocència, fou aquell que no parava de cercar remeis. En certa part m'ho devia, ja que fou ell qui m'embarcà en aquest mar de tempesta. No l'estic culpant, ja sóc prou gran per assumir els meus pecats, i en tot moment hi vaig estar d'acord. Ell no ho podia fer sol, necessitava un infiltrat, i qui millor que la remeiera de confiança del mestre? Qui millor que la persona a qui havia encogat d'amor? Una persona que ho sabia tot d'en Tycho: malalties, al·lèrgies, pensaments... , una noia que tenia accés a totes les substàncies. Però sobretot, una persona turmentada, un ésser amb l'inexistent coneixement d'on provenia, una ànima sense rumb i enllaminada d'amor.

No era odi cap al mestre, era ràbia cap a sí mateixa. L'apotecari va ser més perspicaç i va saber canalitzar aquesta ira per al seu guany. L'execució del pla va ser òptima; ningú sospitava res, fins que els rumors que en Brahe havia estat enverinat van néixer. Amb l'esperança que es calmessin les possibles acusacions, vaig fugir de Praga durant 39 llunes fins que una missiva m'obligà a retornar. La Regina i en Longomontanus em demanaven ajut per descobrir la raó de la mort del mestre; el neguit em visità. Dos dies després, l'apotecari i jo ja fèiem camí cap a l'origen de tots els nostres maldecaps. En una llar de mala fe, en un barri de mala mort, un príncep sense tro em donà a conèixer quina era la procedència de l'odi que consumia el remeier reial cap al mestre Tycho. Qui diria que una llegida d'astres de l'astrònom reial podria destituir al príncep més fidel de la cort. La reputació de l'exiliat va minvar fins al punt d'haver de fugir de la població. La deshonra es convertí en un llegat insofrible pel primogènit del príncep, de manera que planejà l'òbit de l'astrònom. Un enorme orgull m'omplí quan em demanà ajut. Jo podia alliberar al meu estimat de les cadenes del patiment i de la vergonya.

La meua coartada va ser una obra d'orfebreria. Línia rere línia vaig crear la que havia de ser la veritable història de la mort de Brahe. La que ens havia de salvar d'una mort manifesta. Tenia fe que ho aconseguiríem ja que havíem previst qualsevol contratemps. Però alguna cosa va fallar. Potser que aquell dia els astres no estaven alineats a favor nostre.

Pseudònim: **Letins**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

- Per què ho va fer? - preguntava la Regina just després d'esbrinar que el que va provocar la mort de Tycho Brahe fos en Jepp.

Jo tampoc aconseguia entendre perquè en Jepp va assassinar al seu mestre Tycho Brahe. Per quina raó va enverinar-lo amb la metzina de l'argent viu? Com va aconseguir donar aquell verí a Brahe sense que ningú se n'enterés? Segurament va ser el propi Jepp el que va entrar a la meua cambra a agafar aquesta metzina i introduir-li-hi a Tycho Brahe com si fóss una medicina. Moltes preguntes recorrien la meua ment en aquell moment, però la més rebuscada i la que tothom es preguntava era per quina raó ho va fer. Potser era per una raó de gelosia, a causa de veure que l'amistat entre Brahe i Kepler anava augmentant, ja que ell també va escoltar la discussió a la biblioteca a la que el bufó va respondre amb un somriure, o bé per culpa de l'enveja de ser un nan i voler tenir el poder del gran Tycho Brahe, al que enunciant la seva mort es pensava que arribaria a la fama. Així li he explicat a la Regina que atribuïa a la causa de la mort el fet que en Jepp volia culpar al seu padrastre, Johannes Kepler.

Dijous 13 de gener de 1605 Collegium Vencezlavi, Praga

Porto molts dies reflexionant sobre aquest tema i he arribat a la conclusió que he de fer camí lluny de Praga. Aplico el consell que el príncep em va dir, fugint de les sospites que algú pot tenir contra mi sobre la mort del mestre Tycho. D'aquí dos dies em dirigiré destí Itàlia, on començaré una nova vida, pacífica, lluny de les sospites. Amb l'esperança de que algun dia podré tornar a veure la cara d'aquell intimidant i alhora tendre apotecari.

Dissabte 15 de gener de 1605 Brno, camí d'Itàlia

Vaig direcció Itàlia, amb un carro atapeït de gent, com si tothom hagués escollit aquell mateix dia per fugir de Praga. Tinc molta calor per tot el cos, i així se'm nota amb les gotes de suor que llisquen pel meu cos. Aquest efecte em fa venir fins i tot al·lucinacions, per un moment m'ha semblat veure el rostre de l'apotecari situat al meu costat dins el carro. Entre la incomoditat del carro i el pensament de veure l'apotecari m'ha fet reflexionar sobre el fet de deixar Praga, deixar l'apotecari, deixar Tycho Brahe, deixar els Kepler, deixar a una gran amiga, la Regina, i sobretot deixar molts moments i sentiments viscuts. Això m'ha fet parar el carro, baixar i dirigir-me un altre cop a Praga, sense tenir en compte les paraules que em va dir el príncep. Aquell era el meu destí i els destins no es poden canviar, ja estan escrits.

Pseudònim: **Molècula**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Divendres 13 d'agost de 1604

Eckernförde

Després d'haver fugit de Praga i haver estat tres mesos a casa de la senyora Sophie, he decidit tornar. Pot ser que hagi fet malament venint al Bàltic, però ara n'estic del tot segura que allà no m'hi puc quedar, havia fet malament venint al Bàltic, però ara n'estic del tot segura que allà no m'hi puc quedar, havia d'esbrinar la mort de Brahe. He descobert al seu diari, quan cercava les fulles de romaní del seu dormitori, una pàgina molt interessant. Explicava que sentia tristesa i ràbia després que el seu estimat germà hagués mort però no per la mateixa raó que l'altre gent. M'ha sobtat tant aquella frase que he decidit fullejar una mica més, i, entremig d'una pàgina hi he trobat un retall de full on s'hi llistaven tots els ingredients per a la metzina que feia efecte al cap d'un dia. En acabat de llegir això he deixat anar el diari al cim de la tauleta on estava i me'n he anat corrents a la meua cambra, he recollit totes les meves pertinences hi he marxat cap a Praga.

Dijous 14 d'octubre de 1604

Collegium Vencezlavi, Praga

He arribat al castell dels Kepler hi m'han rebut alegrement, ja que els vaig avisar amb una carta abans de que arribés explicant tot el que havia descobert.

Quan estàvem tots a taula per sopar, vaig encetar la conversa, parlant de la sobtada mort de Tycho Brahe i els meus recents descobriments. En Kepler va contar que la senyora Sophie va fer una conspiració contra el seu germà per matar-lo i quedar-se amb les dades de les seves investigacions però ella sola no podia desxifrar l'òrbita de Mart i li va demanar ajuda a ell. Kepler s'hi va negar, és cert que ell volia les dades, però no d'aquesta manera, sinó que les volia de la pròpia voluntat del seu mestre. De totes maneres, Sophie va enverinar al seu germà i quan va decidir anar a buscar els llibres amb les investigacions de Tycho Brahe, ja no hi eren perquè Kepler se les va emportar abans de que ella pogués. Després d'això Sophie va marxar al Bàltic on ningú la podia acusar de res i al cap d'uns dies jo vaig partir cap on ella estava.

Ara tot estava resolt, pot ser que no s'hi pugui fer res amb la senyora Sophie, però ara l'ànima de Tycho Brahe resta en pau i les seves investigacions estan sanes i estalvies a mans de Johannes Kepler i gràcies a ell la ciència perdurarà molts i molts anys.

Pseudònim: **Moonlightbae**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Després de la mort del gran mestre Tycho Brahe, el fantàstic astrònom danès, tothom es pensava que havia mort per causes naturals. Tot i això, va resultar que havia sigut un assassinat planejat a la perfecció més absoluta.

Qui hagués pensat que, aquella dona, aparentment indefensa i amb un caràcter més aviat agri, seria capaç de cometre un assassinat fred, i quasi podríem dir excel·lent. La senyora Barbara, esposa de Johannes Kepler, sempre havia demostrat un gran art en dissimular, a tenir-ho tot controlat, però sens dubte, tothom estava equivocada. Aquella frase que com tots sabem "No és or tot allò que lluu", en aquest cas va resultar ser certa.

Tot i això ella, fins l'últim moment en què no va aguantar la pressió del crim, no li va dir res al seu marit. No volia tacar el seu bon nom que estava aconseguint dins de l'Imperi de Rudolf II. A més ell destacava de tots els altres ajudants de Tycho, i segurament després de la seva mort el nombraria successor del seu llegat científic. Però després d'embarcar-se amb el seu marit cap a Praga, va haver de renunciar a molts privilegis als quals tenia accés, i ara no. Quan van arribar a palau, segons el seu pensament, no els tractaven com a autèntics senyors. I això l'enfurismava. Volia aconseguir un lloc davant la burgesia de Praga, i havia de cometre alguns sacrificis.

És per això, que va decidir matar a Tycho Brahe. Al principi només pensava que era una bogeria, cometre allò. Al final, les ànsies de poder van poder amb ella. Un dia pel matí va anar a veure una remeiera, a qui gairebé tothom hi creia. Li va donar uns quants diners, a canvi de la recepta d'un verí, el qual no deixés rastre a l'organisme. Els ingredients els aconseguiria a l'habitació on preparava les cures la remeiera de la casa, la Nat.

Així es que un cop preparat el verí, n'hi administraria una mica cada dia, al menjar. Ningú sospitaria. A la fi el verí va poder amb el gran mestre i tothom va plorar la seva mort, fins hi tot ella. Com és normal el successor va ser el seu espòs i a la fi van aconseguir el que ella es va proposar des d'un principi: més poder. Va guanyar si, en aquest sentit. Abans d'embogir, li va dir al seu espòs el què havia fet. Ell no creia el que sentia. A final va resultar ser cert i el marit va reaccionar. Va marxar ell i la seva filla, sense donar cap explicació. Havia quedat consternat pel què havia comès la seva dona. D'un dia per l'altre es va quedar sola a la casa, només amb la riquesa i la força del poder, però amb ningú que l'estimes, sols coses materials a les qui ningú tindria apreciat, sinó només un valor. Però el sentiment de culpabilitat i el malestar en ella mateixa va acabar per acabar-la d'embogir. Tard o d'hora acabaria morint amb el silenci i la solitud, a qui ningú li agradaria arribar.

Pseudònim: **Mr Black**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Vaig decidir marxar un temps per buscar respostes i agafar distància i vaig anar a viure i a treballar a un hostal. Un dia, per la porta d'aquell restaurant, va aparèixer un home jove, més o menys d'uns 23 anys, que anava molt ben vestit. Tenia un rostre pàl·lid i una mirada impactant, dolça i d'un to verdós. No sabia com reaccionar quan em va dir - un whisky si us plau. Jo li vaig servir sense saber què dir. Es notava que venia de la noblesa, devia ser algun comte de Dinamarca, però ara ve el que em va estranyar: que no portés anell que el relacionés amb alguna promesa o esposa. Tota l'estona que va ser allà no vaig poder parar de mirar-lo dissimuladament.

Dos dies més tard, vaig anar al castell de Schausfearn a veure un reconegut metge de la zona que coneixia totes les metzines. Un cop allà, el savi home em va fer passar però el que no m'esperava era trobar de nou aquell home jove, assegut al sofà, mirant fixament per la finestra com si alguna cosa hagués de passar. En aquell moment no li vaig donar gaire importància. Set dies més tard, quan vaig anar al bosc de Fall Distick a buscar les herbes que em va dir el metge savi, em vaig sentir observada i uns calfreds van recórrer el meu cos; aleshores va ser quan el vaig sentir al meu costat xiuxiuejant-me a l'orella i, quan em vaig girar per veure-li el rostre, ja no hi era! Vaig pensar - no pot ser que aparegui i desaparegui- així que vaig agafar les herbes i me'n vaig tornar a l'hostal. Un cop allà, em vaig estirar al llit i vaig intentar recordar la meva història. I si el que m'havien explicat respecte a la meva procedència era cert? Podia jo ser una ... Massa preguntes em rondaven pel cap...No entenia res, havia de buscar respostes com fos. Al dia següent, en aixecar-me del llit, em vaig clavar alguna cosa al peu, una estella que m'havia fet un gran tall i em sortia molta sang però me la vaig poder treure. Quan em vaig anar a posar el mitjó el tall havia desaparegut. No entenia res, com podia ser allò si jo havia vist com sagnava?

L'endemà em vaig llevar d'hora i vaig anar al castell de Schausfearn per fer el destil·lat d'aquelles herbes. A l'entrada del castell aquell estrany i captivador home em va agafar brusquement pel braç i em va portar a la part de darrere del castell, on em va dir - vaig veure allò d'ahir -, jo també el vaig agafar brusquement pel braç i li vaig dir - jo també vaig veure coses estranyes-. Ell em va mirar amb cara de satisfacció i vam anar al bosc de Fall Distick. Allà es va parar en sec i em va dir: No entens res de res, oi? Vine, t'haig d'explicar una cosa. Em va dir que jo era una bruixa, com la meva mare. Jo, ràpidament, li vaig contestar que era impossible, que la meva mare m'havia abandonat i que jo havia crescut amb el meu mestre. Ell em va contestar que sí que era possible, ja que ell tenia relació amb tot allò... A tu també et passen fenòmens estranys? No- em va contestar - jo puc fer molt més. Tu pots incendiar coses, pots fer que ploqui, pots fer venir migranya i pots fer volar objectes, però necessites més pràctica, em va dir. Aleshores, em va venir al cap la mort del meu mestre i li vaig preguntar si sabia quina mena de metzina podia haver-lo mort. - Va ser la teva mare, et va voler protegir ja que el teu mestre et volia lliurar al rei de Dinamarca com a mostra de perdó pels seus mal entesos. Sí, el teu mestre allà a Praga no era feliç, ell volia tornar a Uraniborg i per això l'única sortida que li quedava eres tu. - De veritat que tota la meua vida sempre ha estat una mentida? Sempre he adorat un home, el que em va salvar la vida i després m'assabento que només era una solució als seus problemes. Molt bé doncs, a partir d'aquest moment decideixo que no tornaré mai més a casa meua, em quedaré aquí en alguna illa intentant entendre el perquè, aprofundint en el que a mi m'agrada: l'astronomia i les medicines.

- Molt bé, em sembla molt bona idea, i tu que faràs?- li he preguntat.

- Jo segurament em quedaré un temps per aquí i ja et vindré a fer visites, i després marxaré a buscar més terra a algun altre lloc.

- Tu i jo som immortals, segur que algun dia ens tornarem a trobar, no creus?

Pseudònim: **Ós rosa**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Finalment, després de moltes hores de recerca dins la cambra que havia estat ocupant en Jepp, i ja sense l'ajuda de la Regina, que amb el pas del temps i sense trobar resultats havia abandonat la cerca, van començar a aparèixer proves que, d'alguna manera, podien treure a la llum el misteri de la mort d'en Tycho Brahe.

Van ser molts els minuts que vaig estar rebuscant entre el petit armari del bufó del meu mestre, i quan més m'endinsava en aquelles parets de fusta, més objectes en podia extreure, la majoria d'ells sense sentit per al cas que m'ocupava a mi. Quan tot feia creure que aquella investigació no acabaria amb èxit, i que hauria de buscar en altres punts de la casa que habitàvem, o potser en altres indrets de Praga, del fons del guarda-roba en va sortir un plec de papers que, en aquell moment, varen suposar una petita esperança. Potser allà hi havia alguna cosa que m'aproparia al que estava buscant.

Sense dir res a ningú, ja que preferia guardar-me per a mi el que havia trobat allà, vaig sortir de la casa per buscar la tranquil·litat que necessitava per començar a mirar els papers que havia trobat. Caminant vaig arribar als Jardins Franciscans, on sota l'ombra d'un arbre, em vaig disposar a descobrir què havia passat amb en Brahe. El plec de papers estava clarament maltractat per l'aigua, la pols i el pas del temps; havien estat en aquell armari una llarga temporada. Allò en dificultava una mica la lectura, però no volia que aquest fet m'aturés.

El primer que hi havia, era una carta que em va deixar sense respiració. El lacrat del sobre mostrava l'escut de la família Brahe, i vaig poder reconèixer la cal·ligrafia del meu mestre, aquella que havia estat tants anys observant als llibres i anotacions que tenia guardats a la biblioteca. En començar a llegir, els fets que hi havia relatats em van sorprendre molt, no podia creure el que estava llegint. En veure amenaçada la seva vida al ser un dels homes de confiança del rei, Tycho Brahe va decidir fingir la seva pròpia mort per poder marxar del país i seguir amb les seves tasques sense que ningú en tingués constància. Els únics que en tenien coneixement eren el bufó, i ell mateix. La seva dona, els seus fills i la seva germana, feia tres anys que vivien plorant una mort que mai havia existit.

Després d'inspeccionar totes i cadascuna de les cartes que portava a sobre, vaig decidir tornar al meu mestre el favor que em va fer anys enrere, quan em va acollir a casa seva. Havia decidit destruir les proves que tenia entre mans, mantenint en secret que seguia en vida. Malgrat no poder dir-li en persona, vaig jurar que aquella història estaria ben guardada, i així com va fer en Jepp, no ho diria a ningú. Ara les cartes ja no existien, ningú sabia què va passar realment amb el gran Tycho Brahe.

Pseudònim: **Red Coat**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

UNA RUÏNA MÉS A ROMA

S'havia enamorat de qui no imaginava, de qui no esperava, de qui no estava buscant. Des d'aquell moment va aprendre que l'amor no s'escull. És ell qui ens escull a nosaltres. La Nat va tancar els ulls. Va pensar en el seu passat, en tot el que li havia passat. Massa coses dolentes havien vist els seus ulls. Els va tornar a obrir. Davant seu hi era l'apotecari, va somriure-li i, per un moment, es va sentir plena d'esperança i alegria.

La Nat i l'apotecari van tancar les portes del seu passat i van obrir junts la porta del seu futur. "Roma", una ciutat que encara que estigui en ruïnes és preciosa. Els dos van començar una nova vida allà, una vida plena de carícies, d'abraçades, de petons... "Sense adonar-te, t'enganxes a algú. A la seva manera de somriure. A les seves bromes. A aquelles tonteries que et diu. A aquelles carícies que et fan tremolar. Sense adonar-te, t'enamores d'aquella persona."

Per a la Nat, l'apotecari ho era tot, què faria ella si li faltés? Li va proposar un tracte: viure cinc dies sense ella. Ell no va acabar d'entendre el perquè d'aquest tracte, però per la Nat, donaria la seva vida sencera.

I així va ser, van estar cinc dies sense veure's. Van ser cinc dies molt durs pels dos. I encara més durs per l'apotecari, que després d'arribar a casa seva i de la Nat, va trobar a la seva estimada assassinada. De sobte, va sentir-se més sol que mai, amb el cor ple de tristesa i ràbia, va sentir-se com un gat havent perdut les seves set vides. Desconeixia els motius de l'assassinat, però llavors, va ser quan va trobar un sobre damunt la taula del menjador. A dins del sobre hi havia una carta que hi deia:

"Amor meu, ho sento, ho sento tot... Es veu que hi ha gent tan dolenta en el món que no s'ha oblidat del que sóc per a ells, un perill. Fa cinc dies em van avisar des de Praga, els Kepler, que encara hi havia gent que em veia com una bruixa. La gent pensa que faré alguna de ben grossa aquí a Roma i ho volen impedir. Un grup d'homes em busca per fer-me fora d'aquest món, perquè no faci mal a ningú, encara que jo no el faria de cap manera, però és que és difícil i, tu ja ho saps... ningú no em creu. Aquell parell d'assassins van saber aconseguir la nostra direcció i en un màxim de cinc dies ja estarien aquí, davant la nostra porta. Amor meu, has aconseguit complir el tracte, ara ho has d'intentar tots els dies, tracte de viure sense mi. T'estimo."

La carta va caure de les mans de l'apotecari. "Roma", igual de preciosa si la llegim en sentit contrari. Però en aquest cas, era una ruïna més.

Pseudònim: **ROMA**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

---

26 d'octubre de 1604. Collegium Vencezlavi, Praga

Ha estat un trist matí. Avui, després d'enterrar en Jepp, jo i la Regina ens hem dirigit al meu recambró i hem estat experimentant amb les espècies. Hem aprofitat per parlar una estona que m'ha servit per descarregar totes les frustracions que tenia respecte la investigació.

Ha estat llavors quan hem sentit el cruixir d'unes passes lentes . La figura d'un home conegut, vestit de vellut, prim i arrugat, ha aparegut amb el seu brillant anell daurat.

-Senyor! Segui si us plau -he dit dirigint-me a ell i acostant-li una cadira.

-Espero que em perdonis per la meua visita inesperada, però m'ha semblat que havia de parlar amb tu de nou. Podríem parlar?

-Sí, és clar. Regina, podries deixar-nos parlar els dos sols?

La Regina , assenteix, torna a mirar-me i abandona l'estança a grans gambades. Em quedo sola amb el príncep, i per tallar el silenci, és ell qui enceta la conversa.:

Sento haver interromput, però ahir no et vaig dir tota la veritat, perquè no era la situació idònia per fer-ho. L'assassí és qui va portar-te a casa meua.

Davant la inconformada necessitat d'obtenir respostes i el posat neguitós que vaig adoptar, el príncep continuà per donar-me les explicacions que tant necessito.

-Ja vaig dir-te que sabia tot el que passa a la ciutat. A la persona a la que considero un fill, sóc plenament conscient que el teu mestre no li queia en gràcia. Més enllà de considerar falses les seves teories, considerava que havia de deixar pas al seu successor, un home intel·ligent capaç de formular teoremes més enllà de dedicar-se a recopilar dades. Si va esdevenir apotecari va ser per equivocar-se en la dosi de mercuri que havia de donar-li al teu mestre, ara ho veig clar -fa una breu pausa perquè pugui assimilar-ho -Has de marxar de la ciutat, ara que saps la veritat. Marxa.

I amb aquestes paraules i el cor encongit per l'angoixa, però amb la satisfacció de saber la veritat, acompanyo el príncep fins a la porta.

15 de gener de 1605. Brno, Camí d'Itàlia

Avui serà l'últim dia que escric. Deixo de fer-ho per començar una nova vida, on tot serà diferent. Vaig explicar-los la veritat als Kepler, i fa unes hores me n'he acomiadat. L'apotecari va escriure'm, però després de la visita del príncep no n'he volgut saber res més. La Regina ha estat l'única que s'ha entristit i ha vingut a acomiadar-me. No la tornaré a veure mai més, ho sé, però és el que té començar una nova vida sola.

Pseudònim: **Tyrion**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. *Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada*. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

Després d'estar al costat de l'home ens vam anar de la ciutat, sempre volia anar-me d'aquella ciutat amb la meua amiga, per viure feliç. Després pel camí fins a un altre lloc, van passar moltes coses, al noi que estava al meu costat li vaig parlar de tot el que em va passar fins arribar aquí, la meua amiga segurament estaria al mateix carro que el meu o a un altre, direcció a la mateixa ciutat. Al final del trajecte vaig baixar, vaig mirar si estava la meua amiga al altre carro esperant-me, la meua amiga ja s'havia anat a dins, vaig córrer fins haver de trobar-la, estava en un mercat bocabadada mirant aquells pastissos de la prestatgeria, la vaig agafar de la ma i emportar-me-la a la nostra casa que van agafar, li vaig explicar tot el recorregut que havia fet per trobar-la en aquell mercat i també li vaig explicar tot el viatge de sortida fins aquí, la noia es va sorprendre, després ella també em va explicar el mateix, però li havien dit que un home em buscaven per haver fet una cosa a la ciutat que estàvem abans de anar-nos. Ens vam d'anar a dormir i jo estava molt espantada per el que m'havia dit la meua amiga no sabia si el que m'havia dit era de veritat o de mentida, però el que vaig pensar era que no tindria que estar espantada amb el que m'havia dit, només que he de estar atenta per si em diuen alguna cosa d'allò o em atrapen perquè podrien ser aquells homes de la ciutat, només m'havia canviat de ciutat per oblidar-me del que havia passat. Em vaig despertar molt alegre, però la meua amiga no tant, estava desperta des de fa molt temps, estava de peu mirant a la finestra amb cara de por, jo ràpidament em vaig llevar del llit per veure el que estava mirant la meua amiga, eren uns homes que em buscaven, de sobte van trucar a la porta, van dir el meu nom, jo i la meua vam agafar el que podíem, vam escapar de l'habitació molt ràpid abans que ens agafassin. Finalment teníem que anar-nos a un lloc on ningú en digues res, vam sortir al camp on vam trobar una casa abandonada, ens vam quedar a aquella casa a viure, teníem de tot cultius, una casa per dormir i alguns animals que sabien anat de la granja. Van passar uns quants mesos i seguim així, ara ningú ens atrapara o ens dirà coses. Podem ser lliures nosaltres soles per sempre.

Pseudònim: **Ruhon**

Novel·la:

GIL, M. Pilar. **Brahe i Kepler, el misteri d'una mort inesperada**. Bambú editorial, 2011.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Escriu un final alternatiu al del llibre que encaixi amb la història de Brahe i Kepler.**

---

15 de gener de 1605 (cont.)

Brno, Itàlia

El meu cor batia intensament amb felicitat i nostàlgia per el què havia viscut en aquelles terres des de que n'era un infant. No sabia com ho podia descriure, era com un amor de mare i filla; com si aquella terra m'hagués obert els braços i ara em deixés anar.

Hi ha gent que diu que per les parets de les ciutats se n'hi amaguen moltes històries i es veritat, però no te'n adones fins que n'és l'hora de despedir-te que mires enrere i pots veure una i cada elles que has viscut. Un cop emprenguérem el viatge, vaig tancar els ulls i deixant anar un alè força carregat d'emocions, vaig respirar per últim cop l'olor d'aquells camps de Praga, on també podies distingir el riure de les criatures innocents del que succeïa al seu entorn. Trencats pel soroll força molest de les rodes del carro vaig tornar a la realitat i vaig poder sentir l'escalfor i l'harmonia que em transmetia l'apotecari. Em sentia estimada com mai ho havia sentit. Em vaig girar, vaig mirar a l'apotecari i li vaig preguntar:

-Com és que us hagueu decidit en venir?

-Perquè vaig voler fer cas al príncep, al no deixar marxar a la dona que els meus ulls em van fer estimar.-em digué l'apotecari amb veu tendre.-

Sense dir cap més paraula, va fer que el meu cor em sortís del cos i em digué que havia trobat a la persona que teníem afecte correspost; i amb un somriure i tancant els ulls ven fort desitjant que tot allò sigues etern, vaig recolzar el meu cap sobre la seva americana marró amb olor de *Hypericum Perforatum*, més coneguda com a flor de St Joan. De costum solia portar roba deixada al igual que jo, però avui, els dos anàvem amb les nostre roba més elegant.

Dilluns

17 de gener de 1605

San Marino, Itàlia

Avui hem arribat a un poblet situat al sud-est d'Europa, anomenat San Mariner. Segons el que m'ha explicat l'apotecari, feia dos dies que havia estat dormint. Millor parlem del poblet desconegut on un "bruixot i una bruixa" havien arribat. I si, si no us en heu adonat, estic parlant de l'apotecari i de mi. Era un poblet banyat per un ampli, fons i dens mar. No era molt poblat, ja que es podien veure moltes praderes i molts camps verds amb el bestia rudimentari. Nosaltres com que érem nou vinguts i no teníem gaires 'peles' vam optar per comprar una casa petita i acollidora que estava no gaire lluny d'on es celebrava el mercat cada diumenge.

Va ser arribar a la modesta casa i posar-nos a dormir.

Dijous 30 de juliol de 1645

San Marino, Itàlia

Ja fa 40 anys de l'últim cop que vaig escriure. Només volia escriure que aquest és l'últim capítol que sabreu sobre mi. Viuda, amb una casa que pagar i amb un fill de 20 anys astròleg; poso fi a la meva vida per no patir més. Diferents reis em busquen per posar-me a la foguera, després de tornar el que més em va agradar, fer remeis. És per aquest motiu anterior que em despedeixo.

Pseudònim: **Susa**